

«Διδάσκαλε αγαθέ, τί αγαθόν ποιήσω ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον;».

π. Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Ἱεροδιάκονος Ἱεράς Μητροπόλεως Ταμασοῦ καὶ Ορεινῆς, Θεολόγος.

«Διδάσκαλε αγαθέ, τί αγαθόν ποιήσω ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον;[1]»

Ο πλούσιος νέος του σημερινού ευαγγελίου ξεκινά από μια σημαντική κίνηση Πηγαίνει να ρωτήσει για την αιώνια ζωή, Εκείνον που είναι ο Αιώνιος και η όντως ζωή. Πηγαίνει να ρωτήσει για τη σωτηρία τον ίδιο το Σωτήρα. Διδάσκαλε αγαθέ, τι να κάνω για να κερδίσω την αιώνια ζωή. Και ο Κύριος του απάντησε: «Φύλαξε σ' όλη σου τη ζωή τις εντολές του Θεού». Τόση πεποίθηση είχε στον εαυτό του ο πλούσιος νέος. Τόση βεβαιότητα για την ηθική του αξία. Τόση εμπιστοσύνη στην αυτογνωσία του. Και όμως επλανάτο δεινή πλάνη ο ταλαίπωρος. Η κατόπιν στάση του προς το Χριστό απέδειξε πως δεν ήταν τηρητής, αλλά παραβάτης των εντολών του Θεού. Εκεί που νόμιζε ότι είχε αυτογνωσία, δεν είχε. Γιατί αυτογνωσία είναι η γνώση του εαυτού

μας, ποιοι είμαστε και τι είμαστε, είναι η γνώση και η βαθύτατη συναίσθηση και συντριβή και πλήρης προς το Θεό στροφή και καταφυγή.

Αφού εδιδάχθη από τον αληθινόν διδάσκαλο σωτήρια μαθήματα, δεν τα χάραξε στην καρδιά του ούτε εφήρμοσε τα μαθήματα αυτά στην πράξη, αλλά απήλθε λυπημένος, επειδή είχε τυφλωθεί από το πάθος της φιλοπλουτίας. Όταν ο πλούτος σκορπίζεται κατά τον τρόπον που παραγγέλλει ο Κύριος, έχει την ιδιότητα να παραμένει, ενώ όταν φυλάσσεται, να μας εγκαταλείπει. Εάν τον φυλάσσεις, δεν θα τον έχεις, εάν τον σκορπίσεις, δεν θα τον χάσης. Αλλά ο πλούτος είναι περιζήτητος από τους περισσότερους όχι για τα ενδύματα ούτε για τις τροφές. Έχει επινοηθεί από τον διάβολο κάποιο τέχνασμα το οποίον υποβάλλει στους πλουσίους αναρίθμητες αφορμές για δαπάνες, ώστε να κυνηγούν τα περιττά και άχρηστα ως αναγκαία, και ποτέ να μην αισθάνονται κορεσμό από του να επινοούν αφορμές για έξοδα, όπως αναφέρει ο Μέγας Βασίλειος^[2].

Γιατί ο Κύριος του ζήτησε να πουλήσει όλα όσα είχε και να δώσει στους φτωχούς; Γιατί το να έχει κανείς μεγάλο πλούτο είναι τελείως ασυμβίβαστο με το να ζει σύμφωνα με τις εντολές του Χριστού. Πώς μπορεί ένας άνθρωπος πρᾶος και ταπεινός να χύνει συνέχεια δάκρυα βλέποντας να υποφέρουν οι αδελφοί του και να πολλαπλασιάζει ταυτόχρονα τον πλούτο του, να χτίζει καινούρια σπίτια, να αγοράζει καινούρια άλογα και ακριβά ρούχα;

Ο πλούσιος αυτός νέος αγαπούσε τον πλησίον του, αλλά μόνο στα λόγια και στα συναισθήματα, όχι όμως και στην πράξη. Αγαπούσε τον συνάνθρωπό του τόσο, όσο να μη θίγεται το πορτοφόλι του, η περιουσία του. Βέβαια τις άλλες εντολές ο νέος αυτός, όπως έλεγε, αγωνιζόταν να τις τηρεί. Αλλά το αγκάθι της φιλαργυρίας κατέστρεφε το χωράφι της ψυχής του. Προσήλωνε το νου του στα γήινα και φθαρτά, σε αντίθεση με αυτό που μας προτρέπει ο Απόστολος Παύλος «τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς^[3]», και έδιωχνε από την καρδιά του τη συμπάθεια προς τούς φτωχούς.

Ο νέος αντί να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία που του παρουσίασε ο Κύριος, «περίλυπος ἐγένετο^[4]». Έφυγε με το κεφάλι σκυμμένο. Χάθηκε μέσα στους πολλούς κι έμεινε άγνωστος. Δεν μάθαμε ούτε το όνομά του. Και αυτό, γιατί δεν μπόρεσε να σπάσει τον ένα, τον μοιραίο δεσμό, την αγάπη του πλούτου που έγινε βρόγχος στο λαιμό του και τον έπνιξε. Ο Κύριος προέτρεψε τον πλούσιο νέο να μοιράσει τον πλούτο του στους φτωχούς. Μέσα στην

οικογένεια της Εκκλησίας δεν μπορείο ένας να έχει θησαυρούς και ο άλλος να στερείται τον επιούσιο. Όποιος έχει πλούτη, πρέπει να ευεργετεί. Πραγματικός πλούσιος δεν είναι εκείνος που κατέχει, αλλά εκείνος που δίνει. Με τη δωρεά προσελκύεται η γενναιοδωρία του Θεού, η οποία αυξάνει και πολλαπλασιάζει τα πλούτη. Όσο δίνει ο πλούσιος, τόσο περισσότερο πλουτίζει και σε επίγεια και σε επουράνια αγαθά. Έτσι αποδεικνύεται η αξία του αποστολικού λόγου: «**μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν**[\[5\]](#)».

Η λανθασμένη κίνηση του νέου είναι ότι πηγαίνει στο Χριστό χωρίς να αρνηθεί τον έρωτά του για τον χρυσό. Πίσω από τον πλούτο [\[6\]](#) κρύβονται, η πλεονεξία, ο ατομισμός, η υπεροχή που νιώθει ο πλούσιος από τους άλλους τους ανθρώπους. Όταν πλησιάζουμε το Χριστό, δεν θα σταθεί στην υγεία που φαίνεται αλλά στην αρρώστια που κρύβεται.

Να διώξουμε από την καρδιά μας την προσκόλληση στα γήινα αγαθά. Και μόνο ένα πράγμα να επιδιώκουμε: το να είμαστε φίλοι και αδελφοί του Θεού, που αγαπάνε τον Χριστό και τους οποίους αγαπά Εκείνος. Όποιος σκορπίσει στους φτωχούς και με τον πλούτο του φέρει την ελπίδα εκεί όπου υπήρχε πριν σκοτάδι απογνώσεως, θα βρει αδαπάνητους θησαυρούς στον ουρανό. Στόχος μας αυτός να είναι, το κέρδος της κατακτήσεως της Βασιλείας του Θεού.

Παραπομπές:

[\[1\]](#) Ματθαίου 19, 16.

[\[2\]](#) Αγίου Βασιλείου του Μεγάλου, Ομιλία προς τους πλουτούντας, ΕΠΕ τόμος 6, σελ. 284.

[\[3\]](#) Κολοσσαείς 3,2.

[\[4\]](#) Ματθαίου 19, 22.

[\[5\]](#) Πράξεων 20, 35.

[\[6\]](#) Για το πάθος της φιλαργυρίας παραθέτω μερικά αποσπάσματα από τις διδασκαλίες των Αγίων μας: Κανείς δεν είναι περισσότερο ανόητος, από τον δούλο των χρημάτων. Νομίζει ότι τα εξουσιάζει, ενώ εκείνα τον εξουσιάζουν. Νομίζει ότι είναι κύριος των χρημάτων του, ενώ στην πραγματικότητα είναι δούλος αυτών (Ιερού Χρυσοστόμου), δεν χορταίνει ποτέ του κανείς να κερδίζει χρήματα, γιατί η διαρκής απόκτηση, είναι ξύλο

και προσάναμμα της μεγαλύτερης επιθυμίας(Αγίου Κλήμεντος Αλεξανδρείας), φιλαργυρία είναι η έλλειψη πίστεως στο Θεό, ότι θα φροντίσει για σένα, είναι το χάσιμο της ελπίδος για την εκπλήρωση των υποσχέσεών Του και η μεγάλη ιδέα που έχουμε για τον εαυτό μας (Αγίου Ησαΐου του Αναχωρητού), εάν αγαπήσεις την φιλαργυρία, θα πορευθείς, αναχωρώντας απ' αυτή τη ζωή άδειος. Εάν όμως αγαπήσεις την ακτημοσύνη, δεν θα στερηθείς τον ουράνιο πλούτο(Οσίου Εφραίμ του Σύρου).

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>